

Ass. Dr. med. sci Takač šandor, Institut za sudsku medicinu, Novi Sad

SAŽETAK

Identifikacija humanih ostataka tela u forenzičnoj medicini predstavlja značajan problem, pre svega, ako je telo truležno izmenjeno do nivoa dekompozicije. Forenzičari su se duže od šest decenija uspešno bavili problemom kraniofacijalne identifikacije. Pokušaji uvođenja automatizovane verzije foto/video superpozicije pomoću digitalne primene ovih originalnih metoda datiraju od polovine osamdesetih i sa početka devedesetih godina. Superimpozicija lobanje i fotografije lica je najčesći metod kojim se nepoznate lobanje identifikuju, obzirom da se fotografija pokojnika lako može nabaviti od njegove porodice. Prema Schimmleru, koji je ispitivao osam parametara na velikom broju lobanja, šansa da ispitivani parametri imaju iste vrednosti kod dve lobanje su manje od jedan prema milijardu. Kod izvođenja superpozicije lobanja se postavlja na pokretljiv stalak, pod istim uglom kao što je i lice na fotografiji. Potom se pravi digitalni snimak lobanje i lica koji se pohranjuju u kompjuter a potom superponiraju na monitoru. Proces preklapanja lobanje i fotografije obično započinje postavljanjem očiju u pravilan položaj u odnosu na koštane orbite. Nakon postavljanja očiju, lobanja se dovodi u pravilnu poziciju - lobanja ne sme biti šira niti duža od mekih tkiva na fotografiji, a brada, usta, nos, uši itd., moraju biti na svom određenom položaju. Ovaj rad predstavlja jedan od prvih pokušaja superpozicije u našoj zemlji.

Ključne reči: Superpozicija, rekonstrukcija, vešanje, mumifikacija.